

Saskia en Jeroen
spelen buiten

Saskia & Jeroen spelen buiten

met illustraties van Nynke Talsma

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op

www.jaapterhaar.com

www.nynketalsma.nl

www.ploegsma.nl

ISBN 978 90 216 7455 1 / NUR 281

© Tekst: Jaap ter Haar 1955, 1957

© Illustraties: Nynke Talsma 2015

Vormgeving: Studio Cursief, Irma Hornman

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma bv, Amsterdam 2015

Alle rechten voorbehouden.

Inhoud

Uit logeren 7

Bobo 9

Mama is ziek 18

Uit logeren 27

De verrassing 38

Bartje wordt Jantje 46

Poppenkast 55

'Pruut' en 'prop' 68

In de lente 75

Fop-eieren 77

Kikkerdril zoeken 89

Veel te vroeg 99

De tweeling is jarig 109

In de zeilboot 119

De fietstocht 133

Aan zee 143

Op vakantie 145

Dommer – domst 156

Aan het strand 165

Verstoppertje spelen 178

De tweeling krijgt een ijsje 189

Waterpistooltjes 198

Saskia en Jeroen

uit logeren

Bobo

Saskia en Jeroen hingen een beetje rond in de tuin. Ze wisten niet wat ze zouden gaan doen.

Jeroen wilde een hut maken. Zo eentje waarvoor je een diepe kuil in de grond graaft, die je dan met takken uit het bos toedekt. Maar daar had Saskia geen zin in.

‘Laten we een huisje in de schuur maken.’

‘Wat heb je daar nu aan,’ mopperde Jeroen. ‘Dat is toch helemaal niet spannend?’

Saskia gaf het nog niet op.

‘We kunnen het toch spannend maken? Dan ben jij een politieagent die van zijn werk thuiskomt. En dan vertel je me dat je een heleboel boeven hebt gepakt!’

Jeroen wilde wel politieagent zijn, maar hij wist wat er zou gebeuren als de schuur een huisje was. Dan wilde Saskia meteen vadertje en moedertje spelen en had het niets meer te maken met politieagenten.

‘Nee,’ zei Jeroen. ‘Daar heb ik geen zin in.’

‘Ook niet als we het héél spannend maken?’

‘Stil eens!’ riep Jeroen.

‘Wat is er?’

‘Stil nou! Hoe kan ik nou iets horen als jij steeds zit te praten?’

‘Ik zeg niks meer,’ zei Saskia. ‘Ik ben zo stil als een muis.’

Net toen Jeroen kwaad wilde worden, hoorden ze allebei het gehuil van een klein kind, ergens in de verte.

‘Het komt uit het bos,’ zei Saskia.

Jeroen rook avontuur.

‘Misschien is er iets gebeurd! Laten we er gauw naartoe gaan, Sas!’

De tweeling holde de tuin uit. Ze renden naar het bos, dat niet ver van hun huis lag. Af en toe stonden ze even stil om te luisteren waar het gehuil precies vandaan kwam.

‘Daar!’ riep Saskia ineens. ‘Daar, in die dichte bosjes.’

Ze kropen achter elkaar door de struiken heen en toen zagen ze wie er zo huilde. Het was een klein meisje, dat midden in het bosje op de grond zat.

‘Hé, waarom huil je?’ vroeg Saskia.

Toen ze de tweeling zag, begon het meisje nog harder te snikken.

Jeroen hurkte naast haar neer. ‘Ben je gevallen? Heb je pijn?’
‘Hu-huuu... hu-hu-huuu...’ huilde het kleintje.

Saskia probeerde het nog een keer. ‘Wat is er dan? We willen je helpen.’

Tussen haar snikken door zei het meisje eindelijk: ‘B... Bo... Bobo mama toe!’

‘Wie is je mama dan?’ vroeg Saskia.

Even hield het gehuil op. ‘Kla-ble-kiele-bobo-joi,’ zei het meisje.

De tweeling keek elkaar even aan.

‘Papa zegt dat wij vroeger ook zo praatten,’ zei Saskia.

Jeroen giechelde. ‘Maar die taal verstaan wij niet meer.’

‘Bobo mama toe!’ Daarna begon het kleintje weer te snuiven en te huilen.

‘We moeten haar moeder gaan zoeken,’ zei Jeroen.

Saskia zuchtte ervan. ‘Maar waar dan? Bobo, weet je waar je woont? Kun je ons dat vertellen?’

Dat kon Bobo nog niet. Ze had alle woordjes die ze kende al gezegd.

Daar zaten ze nou. Saskia en Jeroen wilden die kleine Bobo graag helpen, maar ze wisten niet wat ze moesten doen. Hoe was dat meisje in het bos terechtgekomen? Zou ze in de buurt wonen?

‘Zullen we haar mama zoeken?’ vroeg Jeroen.

Saskia haalde haar schouders op. ‘We weten niet eens wie haar moeder is!’

‘Laten we haar dan mee naar huis nemen.’

Maar weer vond Saskia dat geen goed plan.

‘Dat duurt veel te lang. Bobo’s moeder is vast naar de politie gegaan. Daar zit ze nu natuurlijk te wachten. Daar moeten we naartoe!’

Dat vond Jeroen ook wel logisch.

‘Bobo mama toe?’ vroeg het meisje weer.

Jeroen lachte. ‘Ja, Bobo mama toe. Bali-bons... boetsie peikelieke-lok-tok!’

‘Wat zeg je nou?’ vroeg Saskia.

‘Ik zeg zomaar wat. Misschien begrijpt ze het.’

Met Bobo in het midden liepen ze met kleine stapjes het bos uit. Saskia en Jeroen wisten niet precies waar het politiebureau was. Ze liepen naar het dorp en hoopten dat ze het bureau wel zouden vinden. Eenmaal in het dorp vroegen ze aan een grote jongen de weg. Die zei dat ze steeds rechtdoor moesten blijven lopen.

Saskia moest opeens een beetje lachen. Want het leek nu of ze toch vadertje en moedertje speelden. En dat Jeroen een agent was, die een verdwaald meisje naar huis bracht.

Maar het politiebureau was ver en ze werden vreselijk moe.

Bobo begon weer te huilen. ‘B... B... Bobo mama toe!’

‘Stil maar, Bobo,’ zei Jeroen. ‘We zijn er echt bijna.’

Saskia zuchtte. ‘Ik hoop het.’

Thuis riep mama naar buiten dat Saskia en Jeroen moesten komen eten. Papa was al thuis. Tot haar verbazing kreeg ze geen antwoord. Ze liep een stukje het bospad op, maar zag de tweeling nergens.

Papa kwam naar buiten en pakte zijn fiets om op zoek te gaan. Hij reed de hele buurt door, maar na een halfuur had hij de tweeling nog steeds niet gevonden.

‘Zou er iets gebeurd zijn?’ vroeg mama hem toen hij weer thuis was.

‘Natuurlijk is er iets gebeurd,’ bromde papa. ‘Met die twee gebeurt er altijd wel wat. Misschien zijn ze verdwaald, al kan ik dat bijna niet geloven.’

Ten einde raad liep papa het huis in en belde de politie.

‘Ik ben de vader van Saskia en Jeroen,’ zei hij. Hij legde de agent uit dat de tweeling was verdwenen. Hij beschreef hoe ze eruitzagen.

‘Maakt u zich maar geen zorgen, meneer,’ zei de agent aan de andere kant van de lijn. ‘Ze komen heus weer terecht. We worden wel vaker opgebeld door iemand die zijn kinderen kwijt is.’

Papa gaf de agent zijn telefoonnummer. De agent beloofde naar de tweeling te gaan zoeken. Hij zou papa bellen zodra hij meer wist.

Papa liep naar buiten om mama een beetje gerust te stellen. ‘Wind je maar niet op. Saskia en Jeroen zijn handig genoeg om zichzelf te redden. Er is vast een reden dat ze nog niet thuis zijn.’

Intussen sjokten Saskia en Jeroen met Bobo door de lange, lange straat. Het kleintje kon nog niet zo'n eind lopen. Jeroen moest haar dragen. Een lief, oud mevrouwtje vroeg waarom Bobo huilde. Daarna kwamen ze een meneer tegen die hun een pepermuntje gaf. Een eind verderop vroeg Jeroen aan een meisje of het nog ver was naar het politiebureau.

'Nee, hoor,' zei het meisje. 'Hooguit een minuut of vijf.'

Maar het leek veel langer. Of kwam het omdat ze zo moe waren en zo langzaam sjokten?

'Zullen we even gaan zitten?' vroeg Saskia.

'Nee. We zijn er nu echt bijna. Het kan niet ver meer zijn.'

Jeroen had gelijk. Een paar honderd meter verder kwam een agent naar buiten.

'Daar is het, Sas!' Eindelijk waren ze er.

De agent die voor het politiebureau stond vroeg: 'Wat willen jullie?'

'Naar binnen,' zei Jeroen.

'Wat wil je daar doen?'

'We hebben iets gevonden,' zei Jeroen.

'Zit het soms in je zak?' vroeg de agent lachend.

Jeroen stak zijn hand in zijn zak. Hij raakte een beetje in de war van die grote agent.

Saskia zei gauw: 'Het is dat meisje!'

De agent knikte, want dat had hij heus wel begrepen. Hij wees hun de weg. 'De gang in en dan de eerste deur aan die kant.'

Voor de zoveelste keer tilde Jeroen Bobo op. 'Kom maar, we gaan je naar je mama brengen.'

Ze kwamen in een kamer waar een grote, dikke agent achter een schrijftafel zat.

'Dag, meneer de agent,' zei Jeroen een beetje verlegen.

'Kijk, kijk, daar zijn ze eindelijk.'

Saskia en Jeroen keken de grote agent stomverbaasd aan. Hoe kon hij weten dat ze zouden komen?

‘Mama toe. Bobo djieke-dobbie-lai-lai...’ brabbelde Bobo.

Jeroen zette haar voorzichtig op de grond. ‘We komen een klein meisje brengen, meneer,’ zei hij. ‘Ze heet Bobo.’

‘We hebben haar in het bos gevonden,’ zei Saskia.

Terwijl ze dat zei, zag ze dat de grond rondom Bobo nat werd. Saskia kreeg er een kleur van. Zou ze het zeggen, of niet? Misschien werd die grote agent kwaad...

De agent keek stomverbaasd van de een naar de ander.

‘Jullie zijn toch Saskia en Jeroen?’

‘Ja,’ zei de tweeling.

‘Jullie vader heeft me net opgebeld. Hij vertelde dat hij jullie kwijt was.’

Saskia en Jeroen keken elkaar aan. Waren papa en mama dan ongerust geworden?

‘Nou, gelukkig zijn jullie weer terecht. Ik zal meteen jullie vader bellen. Maar van die Bobo weet ik niets af.’

‘Maar u begrijpt er niets van!’ riep Jeroen uit. ‘Saskia en ik waren niet zoek. Maar Bobo wel! Ik bedoel...’ Jeroen wist niet goed hoe hij het allemaal moest uitleggen. En omdat de grote agent ongeduldig begon te worden, werd hij helemaal zenuwachtig.

De agent zei: 'Voor Bobo heeft niemand opgebeld. Houden jullie me soms voor de gek?'

Saskia en Jeroen keken naar de grond. Dacht die agent dat ze zoiets uit hun duim zogen?

'Nou ja,' zei de agent. 'Hoe dan ook, jullie moeten naar huis. Ik zie wel wat ik met dat kindje doe. Gaan jullie...'

Hij bleef in zijn zin steken omdat de telefoon begon te rinkelen.

'Ja, ja mevrouw. Wat zegt u? Uw kindje is zoek? Hoe oud is ze en hoe ziet ze eruit?' Terwijl de mevrouw aan de andere kant zijn vragen beantwoordde, keek de agent naar Bobo.

'Mevrouw,' zei hij ten slotte, 'ik heb goed nieuws voor u. Bobo is zojuist hier binnengebracht. Ze is gevonden door twee kinderen, de tweeling Saskia en Jeroen. Die zijn zo flink geweest om haar hier te brengen. Wat is uw adres, mevrouw? Dan brengen we uw kleintje zo thuis.'

Nadat hij alles opgeschreven had, zei de agent tegen Saskia en Jeroen: 'Nu begrijp ik pas wat jullie me probeerden te vertellen. Komen jullie maar met me mee, dan zullen we jullie alle drie naar huis brengen.'

De agent pakte de spartelende Bobo op en nam haar, met natte broek en al, op zijn arm. Ze liepen naar een garage, waar een paar politieauto's in stonden. Saskia en Jeroen keken hun ogen uit. Ze vonden het reuze interessant dat ze in een echte politieauto mochten zitten.

Een andere agent reed hen naar huis. Eerst gingen ze naar de moeder van Bobo. De auto stopte voor een huis dat vlak bij het bosweitje stond. Bobo's mama stond al bij het tuinhek te wachten.

'Mama... mama. Biebie Bobo lai-lai!'

'O, liefje, mijn liefje toch!' riep Bobo's moeder blij.

Toen wilde ze weten waar Saskia en Jeroen haar dochtertje

hadden gevonden. De tweeling legde het uit.

‘Och, ze is vast de tuin uit gekropen en toen verdwaald.’

Bobo’s moeder was zo blij dat de tweeling zo goed voor Bobo had gezorgd, dat ze hun een reep chocola gaf.

Daarna bracht de politie Saskia en Jeroen thuis.

Papa was eerst een beetje boos op de tweeling. Maar toen hij het hele verhaal gehoord had, kon hij er wel om lachen.

‘Eet gauw wat en dan meteen naar bed,’ zei mama. ‘Het is al heel erg laat.’

Deze keer vonden Saskia en Jeroen het niet erg om naar bed te gaan. Ze waren zo moe dat ze meteen in slaap vielen.

Mama is ziek

Iedere morgen kwam mama Saskia en Jeroen helpen met aankleden. Alleen helpen, want het meeste moest de tweeling zelf doen. Dat wilden ze ook en dat konden ze best. Alleen knoopjes op de rug en veters vastmaken vonden ze moeilijk.

Op een morgen kwam niet mama maar papa hun kamer in.

‘Ik ga jullie helpen vandaag,’ zei hij.

‘Waarom komt mama niet?’

‘Mama heeft gisteravond een ongelukje gehad. Ze was bij tante Irma. Toen ze naar huis fietste, werd ze op de hoek aangereden door een brommer.’

De tweeling schrok ervan. Mama was in verwachting. Ze

had al een heel dikke buik, want over een maand zou er een baby'tje komen.

Jeroen vroeg: 'Heeft ze pijn?'

'Moet ze nu in bed blijven?' vroeg Saskia tegelijkertijd.

Papa knikte. 'Ik ga straks de dokter bellen. Dan kan hij mama onderzoeken. Misschien valt het wel mee.'

'Ga jij nou alles in huis doen?' vroeg Jeroen. Dat leek hem eigenlijk wel leuk.

'Ik zal voor het ontbijt zorgen, maar daarna moet ik gewoon naar kantoor.'

'We zullen je wel helpen,' zei Saskia. 'Mogen we naar mama?'

'Na het ontbijt. En dan maar heel eventjes.'

Papa had het ineens heel erg druk. Hij dekte de tafel, maakte boterhammen klaar en mama kreeg haar ontbijt op een dienblaadje.

Toen ze ontbeten hadden, mocht de tweeling naar boven.

'Ha,' zei mama en ze probeerde te lachen. Saskia en Jeroen konden zien dat ze veel pijn had. Heel voorzichtig nam ze slokjes van haar thee.

'Waar heb je pijn, mam?' vroeg Saskia.

Mama glimlachte een beetje. 'Overall!'

Papa kwam de slaapkamer binnen en nam de tweeling mee.

'Jongens, ik moet zo weg. Ik heb helaas geen tijd meer om de afwas te doen.'

'Moeten wij alleen blijven?' vroeg Saskia bezorgd.

'Nee, natuurlijk niet. Straks komt tante Irma. Jullie hoeven maar heel even alleen te zijn. Luister eens, ik wil niet dat jullie naar buiten gaan. En jullie moeten extra lief en gehoorzaam zijn vandaag, afgesproken?'

De tweeling knikte heel lief en heel gehoorzaam. Dat sprak toch vanzelf?

‘Goed zo,’ zei papa. Hij gaf Saskia en Jeroen een zoen en toen moest hij weg.

Wat was het ineens raar stil in huis. Mama was er wel, maar die lag boven op bed. Het was helemaal niet leuk beneden. De tweeling had geen zin om te gaan spelen. Ze zaten zich een beetje te vervelen, tot Saskia ineens zei:

‘Weet je wat, Joene? We gaan de afwas doen!’

Dat vond Jeroen een geweldig idee. Zo konden ze papa en mama goed helpen.

Ze deden de keukendeur dicht, zodat mama geen geluiden kon horen.

‘Ik ga wassen en jij mag drogen,’ zei Saskia eigenwijs.

Ze duwde een stoel naar het aanrecht en pakte de afwasbak. Daarna klom ze op de stoel en liet koud water in de bak lopen.

Toen Saskia het eerste bordje in het water wilde laten glijden, vroeg Jeroen: ‘Je moet het toch eerst inzepen?’

‘Nee hoor, dat doet mama ook niet,’ zei Saskia.

‘Tuurlijk wel! Als mama ons wast, zeept ze ons ook in.’

Saskia begon te lachen. ‘Wij zijn toch geen bordjes? Maar ik zal zeep in het water doen, goed?’

Plons! Daar ging een stuk zeep de bak in.

Jeroen knikte tevreden en Saskia roerde met de afwaskwast in het water. Toen ze allebei vonden dat het er zepig genoeg uitzag, deed Saskia de borden in het water. Ze begon er met de kwast overheen te flodderen.

‘Hier, Joene, dat is wel schoon.’

‘Er zit nog jam op!’